

Спадкоємець. Книга 1.
Спадкоємець. Книга 1

КУПИТИ

Лена Карлсвік, сімнадцятирічна дівчина, яка рано подорослішала, вчиться жити в новому місті та в нових обставинах. Нова школа, клас, повний дітей багатіїв, та ще й принц і принцеса за однокласників. Лені доведеться пройти звивистим шляхом брехні, сумнівів, інтриг і підозр, щоб зберегти свою таємницю та, можливо, навіть дозволити собі бути щасливою.

АННЕ Г'ЮНН ГАЛЬВОРСЕН
РАНДІ ФЮГЛЕГАУГ

Пів королівства

СПАДКОЄМЕЦЬ

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

A NETFLIX FILM

N

**Анне Гюнн Гальворсен, Ранді Фюглегауг
СПАДКОЄМЕЦЬ. Книга 1**

Серія «Пів королівства»

Оригінальна назва:

Halve kongeriket. Arvingen (Royalteen 1. The Heir).

Уперше опубліковано AschehougForlag AS 2020 року. Опубліковано за домовленістю з OsloLiteraryAgency.

This translation has been published with the financial support of NORLA

Усі права застережено.

Лена Карлсвік, сімнадцятирічна дівчина, яка рано подорослішала, вчиться жити в новому місті та в нових обставинах. Нова школа, клас, повний дітей багатіїв, та ще й принц і принцеса за однокласників. Лені доведеться пройти звивистим шляхом брехні, сумнівів, інтриг і підозр, щоб зберегти свою таємницю та, можливо, навіть дозволити собі бути щасливою. Сум, сміх і кохання — найпідлітковіші речі у світі. Чи зможе Лена відстояти своє право на них?

Історія про довіру, дружбу, любов, вибір, а також про те, як важко і важливо подолати страх бути собою та дати іншим посправжньому себе побачити.

© Randi Fuglehaug and Anne Gunn Halvorsen

© Наталя Іліщук, переклад, 2023

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2023

Новий початок

— *Ну ж бо, Лено!* — Із кухні разом з ароматом кави промовисто долинув бадьоро-ранковий і нетерплячий голос.

— Я вже встала, мамо!

Лена роздивлялася крихітні м'які кругленькі щічки і ніяк не могла надивитися. Теодорові дісталися навіть ямочки. Невеличкі цятки обабіч вуст, які з'являлися тільки коли він сміявся з кумедної гримаси чи коли вона лоскотала його животик. Проте малий сміявся майже постійно, і від цього вона й собі не могла стримати усмішки, навіть зараз, навіть коли надто рано, а вона надто сонна. Він стояв у своїй колисці та гойдав пухкенькою дупцею в підгузку. Лена нахилилася й притулилася носом до щічок малюка. Вдихнула його запах. Пахнуло молоком і пуками.

Вона почула дедалі ближче приглушене човгання капців. Невдовзі на порозі, схрестивши руки, постала мама:

— Ну що за перебільшення. Ти всього лише спромоглася фізично підвестися з ліжка. Ану вдягайся швиденько!

Сама ж мама стояла в нестерпно потворному рожевому ранковому халаті, який був у її гардеробі вже цілу вічність. Вона підняла Теодора, який щасливо баламкав своїми короткими ніжками.

— Ти же знаєш, що мусиш о восьмій бути в школі? Запізнюватися в перший день ні до чого. Хіба не всі учні мають бути на місцях, коли... прибудуть двійнята?

Лена поволочила ноги до ванної кімнати.

— З усіх класів усіх шкіл я примудрилася потрапити саме в цей. Ти ж розумієш, що я залюбки лишилася б з тобою, адже так, Тео?

Мама похитала головою.

— Гадаю, цей малий командир згодний зі мною в тому, що тобі пощастило отримати таку нагоду. Боже правий, та тих, хто мріє

опинитися в цьому класі, більш ніж достатньо. Іди вдягни на себе щось гарненьке, моя дівчинко. І причеши волосся!

Лена підморгнула Теодорові, а тоді зачинила по собі двері й ввімкнула душ. Простояла під теплим потоком води із заплющеними очима трішки довше, ніж мала на це часу.

Із рушником, обмотаним довкола тіла, і ще одним на голові, вона вийшла з ванної, повної пари, та відчинила дверцята шафи. Стягнула з вішака білу блузку, дістала джинси з високою талією. Лена зробила це на автопілоті, не задумуючись, як раніше, чи такий вибір пасує нагоді та який сигнал він може подати. Десь в іншій спальні в іншому місті мала би стояти Лів, яка переміряла б половину своєї шафи, щоб обрати відповідне вбрання. Або ж, можливо, підготувала б його заздалегідь ще вчора. Такі речі вони обидві звикли планувати завчасно.

Тепер вибір уже не потребував такої ретельності.

Коли вона зайшла на кухню, мама сиділа за столом і годувала Тео кашею. Лена дістала хліб і варення. Вона жувала навістоячки над обробною дошкою, паралельно намазуючи канапок із собою — уперше за рік із гаком. Запивши останній шматок хліба склянкою молока, вона вирушила до ванної і почула радісний голос матері за спиною:

— Мабуть, доведеться просити молоко допомогти мені поставити намазки назад до холодильника!

Зазвичай Лена відповіла б: «Варення й саме добре із цим впорається», чи щось таке. Та сьогодні вона нічого не сказала. Поки чистила зуби повільними рухами, у її тілі відчувалося неприємне поєднання захвату та байдужості. Вона не була готова.

Вона не була готова до початку цього дня.

Вона не була готова до початку цього навчального року.

2 Елісенберг

Елісенберзька старша школа не була схожа на жодну з тих, де вона вчилася раніше.

Лена стояла перед ворітьми, витріщаючись на величезну будівлю із жовтої цегли. Вона чимось скидалася на замок. Великі вікна: якісь прямокутні, якісь аркові. Широкі білі рами. Школа була стара, проте нещодавно підреставрована, тож вигляд мала свіжий, немов причепурилася до початку нового шкільного року. І, вочевидь, не просто так. Тут точно не могло бути ні потрісканої фарби, ні розхитаних дверних ручок.

У Гортені могло. Ореьонінзьку середню школу — в народі Горерьонінг — також відремонтували кілька років тому, проте будівля й далі виглядала як дешевий сірий барак. Її старий район загалом більше скидався на, гм, втомлену повію, порівняно до цієї частини Осло. У районі Фрогнер усе було так... охайно. Будинки — старі й добре збережені — стояли, немов хизуючись самовпевненістю. Наче завжди тут були, хоча це й справді так. Як вона прочитала у вікіпедії, школі було століття з гаком. Нині ж майданчик на шкільному подвір'ї заповнювали дівчата з довгим прямим волоссям та хлопці в стьобаних куртках, які прогулювались із задертими носами, немов ті циркові коні на манежі. Недосяжні. Ну то й що?

Вона тут не для того, щоб знайти друзів.

Мама з татом увесь час повторювали: вони «сподіваються, що переїзд до столиці стане для неї нагодою повернутися до соціального життя». Вони гадали, що все налагодиться, щойно вона почне із «чистого аркуша», як вони висловлювалися. Проте єдиним, чого хотіла вона *сама*, було перебути ці три роки, отримати диплом і рухатися життям далі. Батьки не розуміли. Для неї підліткове життя скінчилося.

Із таким самим успіхом вони могли залишитися в Гортені. Вона навчилася давати собі раду й там, після того як усі відвернулися від

неї. Добре знала, як їй поводитися, коли та куди ходити, щоб не виглядати самотньою і не наштотхуватися на знайомих. Сяк-так усе налагоджувалося. Та коли батьку запропонували працювати в Осло, а Лені випала нагода знову піти до школи, батьки захопилися цією думкою, і раптом для всієї сім'ї переїзд видався чудовим рішенням. Вона підозрювала, що передусім батьки думали-таки про себе. Вони точно хотіли й самі почати все заново.

Шкільний дзвінок перебив потік спогадів. Вона зібралася й постояла нерухомо ще кілька секунд, аж поки звук не вщух і вона знову могла чути власні думки. Тоді глибоко вдихнула, наповнила легені повітрям і повільно випустила його через ніс. «*Here goes nothing*»{1}, — тихо промовила вона та зайшла всередину.

Лена через «е»

Лена примостилася за вільну двомісну парту в останньому ряді біля вікна.

Поки все йшло безболісно. Лисуватий вчитель на ім'я Уве м'яко привітався. Здавалося, його зовсім не турбував той факт, що це їхній перший день у старшій школі. Вона обвела поглядом усіх нових людей довкола. Дехто сидів на самоті, ні до кого не озиваючись, — точнісінько як і вона. Інші понахилялися над партами, щоб бути ближчими до сусідів, наче добре їх знали. Лена замислилася, як багато з них перейшли сюди з однієї середньої школи. Принаймні було зрозуміло, що в цьому новому класі вже були свої чикулі: кілька дуже красивих, струнких дівчат у явно дорогому одязі. Ще був чувак із трішки надмірною вагою та заразливим сміхом: він поводився впевнено, і це означало, що в нього багато грошей і багато друзів.

На щастя, на Лену ніхто не звертав уваги. Вона воліла би лишатися просто спостерігачкою. І за її спостереженнями, мама таки мала рацію. Двійнята, вочевидь, прибудуть останніми.

Вона відкрила сумку та дістала блокнот, який не використовувала вже понад рік. Як дивно було бачити власний почерк, напис кульковою ручкою на обкладинці: «Джастін Бібер», обведений сердечком. Бляха, як по-дитячому. Поруч виднівся напис: «Лена + Лів назавжди». Здавалося, що то було в іншому житті. Колишня найкраща подруга сьогодні починала другий рік навчання у Гортенській вищій школі. Цікаво, чи вона й далі займається професіональним спортом? Лена легко уявляла Лів досвідченою, впевненою другокласницею старшої школи. Можливо, цього річ подруга стане наставницею якомусь першокласнику. Кульковою ручкою Лена заходила замальовувати напис у серці. Вона раптом відчула болючу тугу.

Звук потужного двигуна відірвав її від думок. Вона обернулася до вікна й помітила чорну, відполіровану до блиску автівку, яка

зупинилася прямісінько перед дверима школи. Було неможливо щось побачити крізь затемнені вікна. Із водійського місця вийшов чоловік, одягнений у звичайний цивільний одяг, проте із навушником у вусі. На кілька секунд затримався, роззираючись, а тоді подав такий собі сигнал до автівки. Двійко задніх дверцят відчинилися майже одночасно, і кронпринц Карл Юган та принцеса Маргрете вийшли кожен зі свого боку. Він був одягнений у синє худі з каптуром, джинси та білі кросівки. Вона стояла в білих штанах, червоній футболці та босоніжках. Обое були засмаглі, із волоссям світлішим, ніж думалося Лені, але поза цим здавалося майже дивним, наскільки... звичайними вони виглядали. Хоча якими їм ще бути? Це вона, провінціалка, ніяк не може перестати на них витріщатися. Просто було геть дико спостерігати, як двійнята з королівської сім'ї, яких раніше вона купу разів бачила в телевізорі, в газетах та різноманітних блогах, виходять з автівки як звичайнісінькі люди. Вони усміхалися й розмовляли дорогою до входу, немовби продовжували дискусію, яку мали на шляху до школи.

Уже за кілька митей вони стояли у дверях класу.

— Слава Батьківщині! — радісно вигукнув кронпринц, і всі засміялися.

— Вибачте, що ми запізнилися, — мовила принцеса Маргрете до вчителя. — Усе через Калле, його чуприна сама собою не вкладається.

— Усе гаразд, — відказав Уве, всміхаючись. — Просто займайте місця, і почнімо. Вітаю всіх в Елісенберзькій старшій школі!

Маргрете негайно сіла в першому ряду й обійняла обох дівчат, що опинилися поряд. Лена помітила, що багато хто тут, вочевидь, уже був знайомий із двійнятами. Інші ж дивилися широко розплющеними очима на брата й сестру з королівської сім'ї. Лена ж намагалася не подобитися тим, хто витріщався, але це було не так уже й легко. Адже це вони, справжні!

Карл Юган не зважав на погляди. Він широко усміхався всім і нікому, упевнено рухаючись до останніх парт.

Господи, він же не дійде сюди, правда? Лена втупилася в стільницю, шкодуючи, що сіла сама й залишила поруч вільне місце. О ні. Краєм ока вона побачила, як він примостився на порожній стілець поряд. Відчула, що він дивиться на неї. На щастя, вчитель гучно

прочистив горло. Проскролив щось на айпаді, трохи примружився й подивився на клас.

— Ласкаво просимо до 1-А! Так. Що ще сказати? У вас добра групка зібралася. Кілька учнів приєднаються ще за кілька днів.

Він заговтузився і знову поглянув на айпад. Лена подумала, чи не нервується цей дорослий чоловік.

— Але почнімо з тих, хто щойно приєднався, — сказав він і розпочав перекличку:

— Карл Юган?

— Калле, — сказав Карл Юган, усміхнувшись.

Пролунав дзвінок на перерву, і всі підхопилися, щоб вийти з класу, проте принц-спадкоємець Норвегії лишився сидіти, а тоді ще й простягнув їй руку. Лена повернулася до нього й потиснула її, намагаючись усміхнутися у відповідь якомога природніше й невимушеніше.

— Лена, — сказала вона.

— Приємно познайомитися, Лено.

— Лена, — швидко повторила вона.

— Гм?

— Мене звати Лена, через «е», — пояснила вона й додала: — Як у «Ну ж бо, Лено».

— Га?

— Як у пісні. Гокана Гелльстрьома?

Лена простягла руки й зробила кілька танцювальних рухів.

— Ну, знаєш... Ду-дуї-дуді, ну ж бо, Ле-ено{2}.

Калле дивився на неї пустим поглядом. Вона заговорила швидше, прагнучи закрити цю тему:

— Як у тій старій пісні. Мама обожнює Гокана Гелльстрьома, і то гардкорно, настільки, що наполягала на тому, щоб мене назвали на честь його творчості. Отож: Лена. Привіт.

Калле засміявся й стенив плечима.

— Гадки не маю, про що ти говориш. Але привіт, Лено, — повторив він з усмішкою.

Досі вона не помічала, які блакитні в нього очі.

— Як я вже сказав, приємно познайомитися.

Він закинув сумку на плече й вийшов з класу. Лена притулила долоні до розпашілих червоних щік. Ну що за дурепа! Вона щойно

знайомилася з принцом — і розбалакалася про свою матір та Гокана Гелльстрьома, а тоді ще й *співати почала? І пританцьовувати!*

Риба на суші

Це, безперечно, була така школа, де друго- та третьокласники вже мали постійні місця за столами в їдальні, тож першачки відчайдушно намагалися знайти свої. Лена не хотіла й допускати думки, що ненароком займе чиєсь місце і її проженуть, чи, що гірше, сидітиме поруч із кимось поблажливим. Тож щоб уникнути такої ситуації, вона примостилася на лавці шкільного подвір'я, хоча хмари були темні й, очевидно, збиралося на дощ. Їй подобалося, як відчувалося повітря перед дощем.

А ще Лені досі було ніяково від зустрічі з принцом. Після першої перерви вона більше з ним не розмовляла, та й узагалі ледве наважувалася на нього дивитися. Зараз він, мабуть, сидів за своїм звичним місцем у їдальні й розповідав друзям про ту дивну дівчину зі свого класу. Можливо, навіть мавпував її танець.

Господи.

Лена розгорнула свій обід, і з алюмінієвої фольги долинув запах макрелі в томаті. Поки вона відкушувала шматок сендвіча, то раптом усвідомила, що припустилася помилки новачка: обрала неправильну лавку. Ця була на надто видному місці. Лена почала жувати активніше: доведеться швиденько закінчити із цим шматком, щоб знайти сховок деінде. Її більше не турбувала самотність, лише втомлювало, коли люди починали витріщатися, і — вона аж здригнулася від самої думки — це потребувало якихось дій.

Вона проковтнула так швидко, що аж заболіло горло, і ковзнула поглядом по подвір'ю — ніби шукала чогось конкретного, ніби в неї був план. Лена помітила ще кількох школярів, яким було ні з ким розмовляти перед першим уроком, — тепер вони природно гуртувалися разом. Абсолютно всі на шкільному подвір'ї мали компанію, як воно завжди й бувало. Лена згадала перерви, які проводила з Лів та іншими. Зазвичай вони сиділи на майже таких

самих лавках і бурхливо теревенили. Їм завжди було що обговорювати та аналізувати: хто з ким зависав на минулих вихідних, що відбулося в інстаграмі, снєпчаті та тіктоці. Що варто розмістити на «Ньюсі». Останнє Лів, щоправда, не любила. Лена більше не могла згадувати про це без суму.

Уявити лише: вона примудрилася все зруйнувати.

Вона заслуговує бути самотньою.

— Ти справді їси це?

Лена здригнулася. Вона не помітила, як до неї хтось підійшов. Піднявши голову, вона всього за кілька метрів побачила принца. Довелося роззирнутися довкола, аби переконатися, що він говорить саме до неї.

— Що?

— Ну, оце, — вказав він, підійшовши ближче. — Катастрофа, кривава риба. Я не думав, що хтось справді це їсть!

Його обличчя скорчило гримасою. Самотність і смуток Лени раптово заступило яскраво-червоне роздратування. Якого біса? Він підійшов до неї просто щоб сказати, що її їжа огидна? Не казати «фу» на чужу їжу — це ж елементарне правило, якого люди вчаться дотримуватися ще змалечку, і він так точно мав би його засвоїти. Що, макрель у томаті не гідна королевича?

— Так, справді, я їм омегу-3, вітамін D і кальцій, — відповіла Лена. — І завдяки цьому, найпевніше, проживу трохи довше за тебе.

— Так-так. Шкода, що тобі доведеться прожити самотнє життя у якійсь хижці подалі від людей, бо ніхто не витримає близького сусідства з таким запахом.

Лена демонстративно підхопила решту канапки. Утримуючи його погляд, вона повільно жувала і зрештою облизала губи, мовби бажаючи показати, наскільки це смачно. Нехай відповідь почекає, поки вона не закінчить жувати. У неї, попри все, були манери.

— Певно, я чудово проведу час у тій хижці. Поки ти сидітимеш у своєму замку й насолоджуватимешся тортами з кремом та... імпортованою ікрою!

Він засміявся.

— Імпортована ікра, ага. Такого я, до речі, ще не куштував. Але впевнений, що мені не сподобалося б. Терпіти не можу морепродукти, — сказав він, здригаючись.

Лена намагалася не закотити очі.

— Ненавидиш морепродукти? Скільки тобі, шість?

— Майже. Шістнадцять.

— То у вас вдома немає кухаря? І різноманітних вишуканих вечер із іншими королівськими особами? А якщо є, то що тобі подають, коли в меню є риба чи молюски? «Грандіосу»{3}?

Із неї просто полило. Немов через два роки перерви вона нарешті знову могла вільно заговорити. Немов це назрівало в ній увесь той утрачений час. Почувши звук власного голосу, вона розуміла, що щось не те, проте зупинитися було вже неможливо. Бляха, як же добре було... знову поводитися зухвало. До того ж, мабуть, він міг це витерпіти. Він же принц. І не який-небудь, а той самий *скандальний принц* власною персоною.

Вона згадала знімки, які були повсюди після святкування торішнього Гелловіну. Кронпринц Карл Юган у спортивних штанах, оверсайз футболці з написом «NAV», із грубим золотим ланцюгом на шії... і — на це було боляче дивитися — з *блекфейсом*. Наступного дня з'явилося також і відео, на якому кронпринц читав реп на сцені. Скидалося на те, що він був п'яний як чіп. Або під кайфом. Слухати це було неможливо. Вона не знала, що гірше: що він виставив себе расистом чи що продемонстрував абсолютну неспроможність відчувати ритм. Тими вихідними в Гортені, чи, можливо, й в усій країні, усі теревенили тільки про те, що майбутній король Норвегії розфарбував обличчя в чорний. Лена стежила за реакціями в мережі й згоряла від бажання обговорити скандал бодай із кимось. Вона також, якщо чесно, сумувала за публікаціями на «Ньюсі», хоча тоді вже рік нічого туди не викладала.

— Королівська «Грандіуса» — найкраща, — весело сказав Калле.

Несподівано він підійшов ближче й нахилився до неї. Що відбувається? Він був так близько, що вона могла відчути запах його мила та парфумів. А тоді Калле підняв руку і швидким рухом пальця витер кутик її рота.

— Ось так, — сказав він. — Тепер можеш іти на наступний урок без томатного соусу на писку.

5

Зелень

Лена розстебнула бюстгальтер, витягла його з-під блузки, стягнула штани й відкинула від себе весь перший день у школі. Вона стояла в трусиках у теплій кімнаті-мансарді, яка тепер належала їй, і копирсалася в одній із великих коричневих коробок, у якій досі були її речі з переїзду. Годі було й думати про те, щоб знайти в цій купі легкі літні сукні. Вона дістала найменш теплу, яку тільки зуміла знайти, запхнула довгі ноги в щойно випрані чорні бавовняні шорти від «H&M» і пірнула в завелику майку на бретельках. Довге світле волосся вона зібрала в безладну дульку.

Отак. Нарешті вільна.

Лена попленталася сходами донизу. На них стояло ще більше коричневих коробок і великий горщик для квітів, для якого досі не знайшли місця. Коридор унизу був так само забитий. Абсолютно все просякнув запах смаженої цибулі. З вітальні на весь перший поверх лунав голос Гокана Гелльстрьома. Мама підкрутила гучність на повну, щоб музика перекривала гул кухонної витяжки. Поруч на стільці для немовлят сидів Теодор і дивився на маму, яка задоволено пританцьовувала над каструлею з білою поливою.

Лена більше не могла тут бути.

Вона зайшла на кухню, підняла Тео, натягла босоніжки й заходилася витягувати громіздкий дитячий візочок, що стояв під сходами.

— Ми йдемо гуляти, — спробувала вона перекричати Гокана та шум витяжки.

— Зараз? — крикнула мама. — Будь вдома о пів на шосту, тоді рибний гратен буде готовий! Береш із собою Теодора? Ти не мусиш!

— Додаткове тренування, — гукнула Лена у відповідь і за допомогою низки маневрів протягнула громіздкий дитячий візок до виходу.

Візок був старий і важезний, проте досі «як новий», за словами матері, яка з неабияким задоволенням відкопала цей антикваріат на горішці, коли з'явився Тео. Усі аргументи про те, що тепер можна знайти і легші, і привабливіші моделі, було пропущено повз вуха.

Проголюючись уздовж ряду будинків на узліссі, Лена скролила карту на телефоні. Цей переїзд нарешті змусив її знайти нові місця для прогулянок. Вона пройшла під естакадою і подалася до зелених схилів, які простягалися, якщо вірити мапі, до Ріксгоспітале — королівської лікарні.

Серпнєве сонечко пекло її оголені плечі, й для захисту від його променів вона натягнула козирок візочка над головою Теодора. Очевидно, багато хто шукав прихистку і спокою в лісі того дня. Дорога до лісів Нурдмарка була переповнена і молодими, і старими. Лена швиденько прокотила візок повз галасливу групу дівчат-щебетух, які йшли з рушничками на плечах. З пляжної сумки в якоїсь із них гриміла музика. Вони, напевно, знайдуть собі якусь скелю і на ній підбиватимуть підсумки першого шкільного дня. Вона впізнала кількох із них зі школи. Можливо, в них було тут своє місце, як-от колись у них із Лів. У цей період вони зазвичай бігли додому після школи, кидали в коридорі наплічники й вирушали на велосипедах через ліс до Реверумпа, занурювалися у води фьорду й струшували рушнички на пристані, де потім лежали аж до заходу сонця.

Лена пришвидшилася. Чому вона йшла в тиші? Знала ж, що це призводить до всіляких думок. Вона прогортала застосунок для подкастів, запхала навушники до вух і знайшла новий епізод «Гарма і Гетсета»{4}, щоб відігнати думки. Збільшила гучність, легко похитала головою і спробувала вникнути у розмову ведучих про сімейство Кардаш'ян. Підняла очі на зелені крони дерев і швидко закрокувала доволі зручною для коліс візка доріжкою. На її щоку, надто близько до ока, сів комар, вона змахнула його рукою і з роздратуванням помітила, що щока була вологою.

Зберися.

Наступний епізод подкасту почався вже давно, аж раптом Лена різко зупинилася. Вони мали б уже дістатися будиночка, який і був метою прогулянки, але перед нею під кутом майже в дев'яносто градусів височів крутий пагорб. Тільки тепер Лена помітила, що на дорозі більше не траплялося людей, та й сама дорога, власне, уже не

була дорогою. Товсте коріння, гостре каміння і великі шишки встеляли те, що мало би бути стежкою. Геть не хотілося тягнути візок на той пагорб.

Вона знову розгорнула мапу на телефоні. Адже тут синій знак вказував на потрібне місце, перевальний пункт «Улеволсетер — 3 км». Щонайменше чотири кілометри тому! «10 % заряду батареї» — вибило на екрані. Засада. Вона негайно перевела телефон в енергозберігальний режим і встигла побачити, що на годиннику була за чверть шоста — за чверть шоста! А тоді телефон вимкнувся.

Подвійна засада.

Якийсь камінець застряг у неї під стопою. Якого хріна вона пішла на прогулянку до лісу в шльопанцях? І як ліс в Осло може бути таким пустинним? Хіба Осло не перенаселене, хіба тут не має бути повно суперлюдей, які готуються до того чи іншого забігу?

Залишалося хіба що розвернутися й піти назад. Мама, мабуть, переживала, як у них справи. Лена висмикнула навушники й поклала розряджений телефон до кишені візка. Тоді вона це почула. «Пш-ш-ш», — шиплячий звук з-під сидіння Теодора. Вона нахилилася.

Потрійна засада!

Одне з коліщат візочка не витримало важкої долі й тепер лежало, спущене, на землі. Від цього штовхати стало невимовно важко, Лена повернулася й спробувала натомість тягнути. За відчуттями — немов буксирувати важкий-преважкий дерев'яний ящик. Раптом наздогнало усвідомлення, що вона не їла ще з обідньої перерви в школі. Може, Тео також? Лена понишпорила в сумці для малюка, яка завжди була під візочком. Ну ж бо, ну... Будь ласка.

«Єс!» — подумки вигукнула Лена, коли її пальці наштовхнулися на пластикову упаковку.

Вона дістала пакетик дитячого харчування, відкрила ковпачок і подала Теодору, який аж засвітився і схопив його обома руками. Отже, з голоду вони тут не помруть. Принаймні не Теодор, подумала Лена, приклавши руки до свого живота, який уже бурчав. Майже цілий епізод подкасту тому вона з'їхала з дороги, де були люди, і пішла за блакитною стрілкою, яка вказувала на Улеволсетер. Майже ціла година. А може, кинути візочок і віднести Тео додому на руках?

Вона сіла прямісінько на стежину й витріщилася на Тео, який смоктав полуничне пюре своїми круглими щічками.

— Товстенький, дурненький. І що нам тепер робити? Мені справді доведеться нести тебе більш як годину?

Тео посміхнувся і булькнув.

— Тя-я-я, — сказав він.

Лена зітхнула і лягла на землю.

Вгору

Спершу Лена почула дихання й сопіння. Тоді тупіт кроків. Із крутого пагорба шумно спускався хлопець у шортах і з голим торсом. Вона сіла рівно та всміхнулася. Але тільки встигла подумати, що слід попросити про допомогу чи принаймні забрати візочок зі стежки, щоб не заважав, як хлопець різко обернувся і знову подерся на пагорб. На вершині розвернувся й подріботів донизу — а тоді знову вгору.

На пагорбі з'явилася інша постать, також чоловіча та в спортивній формі, але рухався чоловік в іншому темпі. Геть в іншому: стояв і вдивлявся в екран свого телефона. «Телефон, — промайнула радісна думка в Лениній голові, — зможу позичити». Чоловіча постать так і стояла на вершині, поки парубок у шортах знову кинувся донизу. Видовище виходило доволі гаряче. Його торс був золотаво-засмаглий, на кубиках преса виступив піт. Шорти закінчувалися на середині стегна, еластична тканина прилипла до шкіри. Світле волосся звивалося перед очима, і лиш тоді, коли він відкинув пасмо однією рукою, Лена побачила, хто то був.

— Привіт, Калле, — сказала вона, підводячись і струшуючи із шортів соснові голки.

Калле відірвався від годинника.

— Лена?

Лена не без приємності відзначила, що додатковий рум'янець додався до його і так червоного від тренування обличчя. Вона намагалася не виказувати радості від того, що він запам'ятав, як її звати. Спадкоємець престолу, мабуть, добре вже намуштрований на запам'ятовування імен. Та й вона добряче доклалася до цього.

— Що ти робиш у такій віддаленій місцині? Бігаєш? Також ганяєш угору-вниз?

Він говорив так швидко, немов то лився водоспад. Калле що, нервувався? Лена встигла лише похитати головою, а він уже торохтів

далі:

— Бо це якраз найкращий пагорб у місті, і тут ніколи не буває людей. Тому нікому не розповідай. Але... ти тут гуляєш на колесах, підпрацьовуєш нянею чи що? — запитав він, киваючи на візочок.

— Так. Тобто ні, це мій братик, і зараз я застрягла, візочок неможливо зрушити з місця. Ми збиралися дійти до перевалу Улеволсетер, і я ішла за блакитними знаками, але якоїсь миті дорога зникла, візочок зламався, мій телефон розрядився, а мама чекає на нас... Ось так ми тут і опинилися, — сказала вона, вичавлюючи усмішку, але, на свій превеликий жах, помітила, що рот перетворився на викривлену тремтячу лінію.

О ні. Їй не можна просто так взяти й розревітися!

Калле серйозно глянув на неї і заговорив спокійніше:

— Щоб дійти до перевалу Улеволсетер із візочком, треба було триматися дороги. Принаймні не сходити на літню стежину, — сказав він і нахилився до Теодора, показавши тому язика.

Тео задоволено зареготав у відповідь.

— Тобто?..

— Червоні знаки позначають зимовий маршрут, блакитні — літній. Блакитні ведуть стежиною. Червоні вказують на дорогу. Не можна котити візочок за синіми... То ти не тільки новенька в школі, ти новенька в Осло, — мовив він, підводячись.

Лена вдячно кивнула, щоб уникнути відповіді словами. Клубок у горлі не дозволяв вимовити звуки як слід.

— Ну і зрештою на Улеволсетері нині надтолюдно. Як і біля озера Согнсван. Насправді ми зараз прямісінько біля озерця Бонтьєрн, яке значно краще годиться для купання. Було б надзвичайно кльово податися туди, але не так уже й легко пробратися до нього з... — сказав він, описавши руками великі кола в напрямку Тео, — ...оцим-во.

Лена проковтнула клубок.

— *Оцього-во* звати Теодор, — сказала вона.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ